

El risc de l'estàtua de sal

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 6.01.09

El PP va entrar al purgatori al març quan va perdre les eleccions. La tàctica de l'any 2004, la teoria de l'accident, ja no servia. Rajoy va decidir desmuntar, amb agulles, l'aznarisme i plantar cara a l'aparell mediàtic del cardenal Rouco. El congrés de València, més cooperació antiterrorista i el pacte per poder renovar el Consell del Poder Judicial (no el Constitucional) van impulsar l'etapa.

I va tornar la certesa. La legislatura anterior va ser que el diàleg amb ETA trencaria ZP. Ara que la crisi faria miques el socialisme. I el CIS de l'octubre, amb un empat a 39,7%, va fer córrer el xampany a Gènova. Paco Camps, president de València, va sentenciar que la crisi forçaria l'avançament electoral.

Però ara torna el purgatori. Les enquestes de quatre diaris (*El Mundo*, *Público*, *La Vanguardia* i *La Razón*) hi coincideixen. Malgrat el desastre econòmic (*Mundo* dixit), el PSOE segueix davant. La de *La Razón*, dirigit per Paco Marhuenda, que va ser íntim col·laborador de Rajoy, és demolidora. No només els socialistes guanyen per dos punts sinó que també la UPD de Rosa Díez (que havia de perjudicar Zapatero) es multiplica. I solament robaria 80.000 vots al PSOE enfront dels 395.000 al Partit Popular.

El PP s'estira els cabells. ¿Per què no funciona la màxima clintoniana d'"és l'economia, estúpid"? Obliden que Felipe va guanyar l'any 93, en plena crisi, i va perdre el 96, quan l'economia ja pujava. La crisi no

beneficia automàticament el Partit Popular si no és capaç de transmetre solvència i de fer creure que ho podria fer més bé. I no s'inspira confiança predicant catastrofisme. ¿Prova?: la gestió del Govern té un marge negatiu de 12 punts (millora), i l'oposició un altre, també negatiu, de 45 punts (i empitjora).

A més el PP creia que el finançament autonòmic generaria anticatalanisme, com amb l'Estatut. Però ZP se'n surt. Al reduir el dèficit fiscal català està forçat a retallar l'excessiva progressivitat del sistema. Beneficia Catalunya, sí, però també Madrid i València. I Esperanza Aguirre ja ha dit que ella encantada d'aixafar la guitarra al cap si rep diners. I amb Esperanza de companya de llit és difícil sostenir que ZP és presoner del malèfic tripartit.

A l'iniciar un viatge mirar enrere et pot convertir (ho diu la Bíblia) en estàtua de sal. És el risc de Rajoy. Vol anar al centre però recela del centrisme conciliador. Està encallat en un aznarisme descafeïnat. I les Sorayas i Cospedales beuen més de l'escola d'AP que de la d'UCD. Rajoy flota entre l'aznarisme i el somni de ser el Zapatero de la dreta. És raonable que Mayor obri la llista europea. Però fer-ho a contrapeu i sense una consolidada estratègia centrista ni trenca motllos ni genera lideratge.